

عنوان مقاله:

گردشگری هوشمند و سرمایه اجتماعی اعتماد، اخلاق و جامعه پذیری

محل انتشار:

سومین همایش ملی و اولین همایش بین المللی سرمایه اجتماعی و تاب آوری (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسندگان:

امیرحسین پاینده - دانشجوی کارشناسی ارشد مدیریت جهانگردی، دانشکدگان فارابی دانشگاه تهران، ایران

امین فرجی - استادیار مدیریت شهری، دانشکدگان فارابی دانشگاه تهران، ایران

سامان کیوان نیا - دانشجوی کارشناسی ارشد مدیریت جهانگردی، دانشکدگان فارابی دانشگاه تهران، ایران

خلاصه مقاله:

گردشگری، از دیرباز، فعالیتی اطلاعات محور بوده است. بنابراین، قابل درک است که فناوری مجازی، برای خدمت رسانی به صنعت گردشگری و مشتریان این صنعت، سازگار شده است. این سازگاری، در اشکالی مثل گردشگری هوشمند، عینیت یافته است. گردشگری هوشمند، اساسا به عنوان پاسخی به عواملی مثل پیشرفت های سریع در فناوری، مطرح شده است که همراه با نگرانی از اثرات گسترده ی زیست محیطی ناشی از حوزه هایی مانند گردشگری طبیعت محور، رشد می کند. این مقاله، استدلال می کند که از آن جایی که گردشگری، اساسا فعالیتی اجتماعی و رابطه ای است، نقش گردشگری هوشمند در زمینه ی ابعاد نظری عمده، مثل سرمایه اجتماعی، اخلاق و اعتماد، باید در نظر گرفته شود. درک فناوری سایبری در پرتو مفاهیمی مثل سرمایه اجتماعی و شبکه های اجتماعی، مجموعه ای از مزایا و نگرانی ها را در میان پژوهشگران ایجاد کرده است که گاهی اوقات، در تضاد کامل با یکدیگر قرار دارند. درحالی که برخی افراد، از ظهور فناوری سایبری و به تبع آن، ایجاد شهرهای هوشمند استقبال می کنند؛ برخی دیگر نگرانند که این فناوری، در نهایت منجر به نابودی مکانیسم های متعددی شود که افراد جامعه، از طریق آن، سرمایه اجتماعی کسب می کنند. در این پژوهش، برای رفع این چالش ها، چند اصل اخلاقی پیشنهاد شده است که از منابع مختلف، اقتباس شده اند. در نهایت، چشم اندازی اجتماع گرایانه، از جمله گسترش مکانیسم هایی که به موجب آن، شبکه های اجتماعی مرتبط با گردشگری هوشمند، به نفع تمام ذی نفعان اصلاح و نظارت می شوند، را ارائه نموده است.

کلمات کلیدی:

گردشگری هوشمند، فناوری سایبری، سرمایه اجتماعی، شبکه های اجتماعی، فناوری ارتباطات و اطلاعات

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1516582>

